گزارش یک

آموزش خصوصی دفاع شخصی در برابر مزاحمان خیابانی

کلاس‌های آبکی

فروغ پژمان

«قلدر نیستم اما تا یک نفر چیزی برخلاف میلم می‌گوید به من برمی‌خورد و جوابش را می‌دهم. اگر این آدم مزاحم باشد و توی خیابان کاری به کارم داشته باشد می‌شوم خروس جنگی.» اینها را یک دختر ۱۶ساله قدبلند اخمو می‌گوید که بزرگ‌تر از سنش به نظر می‌رسد، در مقطع دبیرستان تحصیل می‌کند و از هشت‌سالگی کاراته را شروع کرده و اگر به گفته خودش به‌خاطر درس و مشق نبود، قهرمان تیم ملی می‌شد. سمانه می‌گوید چندین‌بار توی کوچه و خیابان با مردان مزاحم درگیر شده است. آدم‌هایی که با متلک‌های زشت او را عصبانی کرده‌اند و سمانه هم همیشه سعی کرده که کم نیاورد. «در این حد که هرچه گفته‌اند جوابشان را داده‌ام. مادرم می‌گوید باید ساکت باشم و سرم را بیندازم پایین. اما من حالی‌ام نمی‌شود. باید جوابشان را بدهم.» هیچ‌وقت کار به درگیری فیزیکی نکشیده تا سمانه از فنون کاراته استفاده کند؟ «نه هیچ‌وقت نشده. اگر هم بشود می‌توانم از پس خودم بربیایم.»

هرچند المیرا دوست سمانه چشمش آب نمی‌خورد: «مطمئنی؟ یعنی تو زورت از مردها بیشتر است.» و سمانه توضیح می‌دهد که ربطی به زور و بازو ندارد و باید تکنیک‌های دفاع شخصی را فوت آب باشی؛ همان تکنیک‌هایی که سمانه درباره‌اش می‌گوید: «امکان ندارد کسی بتواند با این کلاس‌های آبکی یاد بگیرد. مگر غذاست که آن را بگذاری توی مایکروویو و فوری تحویل بگیری. فقط باید یکی، دو سال روی بدنت کار کنی تا بتوانی از پس خودت بر بیایی.»

با این حال، برخلاف گفته‌های سمانه، مربیانی هستند که از قضا کارشان تحویل کوتاه‌مدت مبارزان و جنگجویانی است که می‌توانند در دوره‌های کوتاه‌مدت فنونی را آموزش ببینند که مزاحمان خیابانی نتوانند حتی از چندصد متری‌شان هم عبور کنند.

«دفاع در برابر مزاحمان خیابانی، ۱۰۰درصد کاربردی» عنوان یکی از همین تبلیغات پیامکی است که دفاع شخصی را در عرض مدتی کوتاه آموزش می‌دهند. تبلیغاتی که بیشتر آموزش به خانم‌ها را هدف قرار داده‌اند. آقای «میم» درباره کلاس‌هایش می‌گوید: «کلاس‌های ما آموزش یکسری تکنیک‌های دفاع شخصی و استفاده از چوب ۶۵سانتیمتری نانچیکو و تکنیک‌های بوکس آمریکایی است.» او توضیح می‌دهد که رده سنی مهم نیست و همه می‌توانند در این کلاس‌ها شرکت کنند اما «برای آقایان باشگاه هست و می‌توانند در آنجا ثبت‌نام کنند ولی خانم‌ها باید جا از خودشان داشته باشند.» آقای «میم» و دو، سه تا از دوستان دیگرش کار آموزش را بر عهده دارند. او درباره تعداد جلسه‌ها و همچنین شهریه می‌گوید: «کمپلکسی (ترکیبی) از همه فنون را در ۳۹ جلسه یعنی حدودا سه‌ماه آموزش می‌دهیم. جلسه‌ای ۳۰هزارتومان شهریه است که موقع قرارداد کم و زیاد می‌کنیم. زمان کلاس‌ها هم بین یک‌ساعت تا یک‌ساعت و نیم است. اما همه‌چیز توافقی است.» آقای «میم» نمی‌گوید که مجوز این کار را دارند یا نه و فقط به این جمله اکتفا می‌کند: «ما مربیگری همه این فنون را داریم.»

آن سوی ماجرا، مربیانی هستند که تمامی این تبلیغات را پوچ و بر پایه بازارگرمی می‌خوانند. «عباس آل‌صادق»، مربی بین‌المللی دفاع شخصی، به «شرق» می‌گوید: «در رابطه با خودم می‌گویم و کاری به عملکرد دیگر مربیان ندارم؛ کلاس خصوصی در زمینه دفاع شخصی منشایی ندارد. به دلیل اینکه افراد باید حتما در موقعیت فیزیکی قصه قرار بگیرند و شروع به تمرین‌کردن و اجرا کنند تا فنون برای آنها ملکه شود. این امر میسر نمی‌شود تا یک محیط امن و سلامت به وجود بیاید و یک نفر بتواند واقعا به ورزش فکر و تمرین کند.» عضو هیات‌رییسه و کمیته فنی دفاع شخصی فدراسیون جودو، درباره آموزش دفاع شخصی این‌طور توضیح می‌دهد: «دفاع شخصی سه مجموعه دارد که یک بخش از آن پرتابی است، بخش دوم ضربه‌ای و بخش آخر هم رهایی و گرفتن است. یک فرد اگر بخواهد یک فن پایه معمول مثل زمین‌خوردن را یاد بگیرد سه‌ماه طول می‌کشد. یعنی حتی اگر بگوییم که فرد از قبل ورزش می‌کرده و آمادگی نسبی هم دارد حداقل باید سه تا شش‌ماه پایه کار کند تا به یک آمادگی جسمی در این رشته برسد. پس بحث ۱۰ جلسه یا ۱۵ جلسه منتفی است. درست است که فنون را به یک نفر می‌گویند اما فنونی نیست که بتواند کاربرد داشته باشد. بیشتر جنبه نمایشی دارد.» به گفته این مربی، دفاع شخصی تکمیل‌شده هر رشته رزمی مثل کاراته است و هدف این است که فرد بتواند از خودش دفاع کند. «البته زمانی این اتفاق می‌افتد که ورزشکار به یک حد بالا و قابل‌قبولی در رشته رزمی خودش رسیده باشد.»

کلاس‌های تضمینی و خصوصی آموزش دفاع شخصی پدیده تازه‌ای نیست. «آل‌صادق» می‌گوید که از این تبلیغات زیاد دیده است اما «این آگهی‌ها که جا از خودتان باشد اصلا قابل تایید نیست. یک مربی را باید یک فدراسیون یا نهاد معتبر تایید کند که شما بتوانید به او اعتماد کنید؛ کلا تبلیغاتی که منشا و ماخذش مشخص نباشد غیرقابل اعتماد است.»

مربی بین‌المللی دفاع شخصی در توضیح حرف‌هایش می‌گوید: «من یک سوال می‌پرسم. وقتی من‌سال‌هاست که ورزش نکرده‌ام و آمادگی جسمانی‌ام تقریبا ۱۰درصد است و در ۲۰ جلسه ۴۰۰ فن هم یاد گرفته‌ام اگر در خیابان یک نفر با مشت محکم توی شکم من بزند و من نتوانم از سر جایم بلند شوم، آن فن‌ها به چه درد من می‌خورد؟ اصلا کاربردی دارد؟ کمااینکه ۴۰۰، ۳۰ و حتی ۲۰ تا فن پشت‌سرهم، آیا واقعا فرار نیست؟ نباید تمرین بشود؟ یک نفر در چند سال متوالی یک فن را تمرین می‌کند و وقتی که می‌گویی در یک آزمون ۲۰ تا فن را اجرا کند قادر نیست و می‌ماند. اگر شخصی از امروز استارت بزند و هفته‌ای سه جلسه دفاع شخصی کار کند بین شش‌ماه تا یک‌سال یک نرم معمولی است برای اینکه این شخص بتواند بگوید من دفاع شخصی را یاد گرفته‌ام و بعد باید این فنون را ملکه کند.» «آل‌صادق» با ذکر یک مثال تاکید می‌کند که کار چنین افرادی پاروکردن پول و حتی فریب مردم است: «متاسفانه یک بیزینس بسیار خوبی راه انداخته‌اند. با توسل به یکسری گفته‌ها مثل اینکه ما نیروهای مسلح را آموزش می‌دهیم که کل این حرف‌ها دروغ است. یا آموزش بادیگارد داریم. اینها می‌آیند در قالب ۱۰ یا ۲۰ جلسه تضمینی پنج یا ۱۰ تا فن را یاد می‌دهند و بعد از ۱۰ جلسه می‌گویند احتیاج به تمدید مثلا ۱۰ جلسه دیگر است. آن هم با پول‌هایی وحشتناک. دوره‌ای یا ماهی یک یا دومیلیون یا ۷۰۰هزارتومان. نتیجه اینکه این کلاس‌هایی که تبلیغ می‌کنند که ما در ۱۰ جلسه خصوصی و تضمینی کار می‌کنیم، چنین چیزی امکان‌پذیر نیست.»

۱۰۰ درصد کاربردی

«دفاع در برابر مزاحمان خیابانی، ۱۰۰درصد کاربردی» عنوان یکی از همین تبلیغات پیامکی است که دفاع شخصی را در عرض مدتی کوتاه آموزش می‌دهند. تبلیغاتی که بیشتر آموزش به خانم‌ها را هدف قرار داده‌اند.

۳۹ جلسه

«کمپلکسی (ترکیبی) از همه فنون را در ۳۹ جلسه یعنی حدودا سه‌ماه آموزش می‌دهیم. جلسه‌ای ۳۰هزارتومان شهریه است که موقع قرارداد کم و زیاد می‌کنیم.»

مربی بین‌المللی دفاع شخصی در توضیح حرف‌هایش می‌گوید: «من یک سوال می‌پرسم. وقتی من‌سال‌هاست که ورزش نکرده‌ام و آمادگی جسمانی‌ام تقریبا ۱۰درصد است و در ۲۰ جلسه ۴۰۰ فن هم یاد گرفته‌ام اگر در خیابان یک نفر با مشت محکم توی شکم من بزند و من نتوانم از سر جایم بلند شوم، آن فن‌ها به چه درد من می‌خورد؟ اصلا کاربردی دارد؟ کمااینکه ۴۰۰، ۳۰ و حتی ۲۰ تا فن پشت‌سرهم، آیا واقعا فرار نیست؟ نباید تمرین بشود؟ یک نفر در چند سال متوالی یک فن را تمرین می‌کند و وقتی که می‌گویی در یک آزمون ۲۰ تا فن را اجرا کند قادر نیست و می‌ماند.

۷۰۰ هزار تومان

در قالب ۱۰ یا ۲۰ جلسه تضمینی پنج یا ۱۰ تا فن را یاد می‌دهند و بعد از ۱۰ جلسه می‌گویند احتیاج به تمدید مثلا ۱۰ جلسه دیگر است. به قیمت دوره‌ای یا ماهی یک یا دومیلیون یا ۷۰۰هزارتومان.

۳ ماه

اگر فرد آمادگی نسبی هم داشته باشد، حداقل باید سه تا شش‌ماه پایه کار کند تا به یک آمادگی جسمی در این رشته برسد.

گزارشگر «شرق» در همه جای ایران باشید

سوژه‌ها و گزارش‌های خود را برای ما به ایمیل sharghline@sharghdaily.ir بفرستید یا به شماره ۳۰۰۰۴۶۹۹ پیامک بزنید یا با ۸۸۶۴۰۲۶۰ تماس بگیرید. «شرق» با کمک شما خواندنی‌تر می‌شود.

گزارش دو

کار دانشجویی؛ از کتابداری دانشگاه تا گارسونی رستوران

جیب خالی، مدرک عالی

علی گنجی

از شهرستانی دور آمده، تا به حال اینقدر از خانواده‌اش دور نبوده است اما به امید پیشرفت و بهبود اوضاع، دانشگاهش را در یکی از شهرهای بزرگ انتخاب کرده است. در خوابگاه دانشجویی مستقر و روزبه‌روز دغدغه‌هایش بیشتر می‌شود. استاد کتابی را به‌عنوان مرجع اعلام می‌کند که هزینه‌اش بالاست. برای انجام پروژه دانشجویی استاد دیگر نیاز به پول دارد. تکمیل تحقیق این ترم هم نیاز به رسم نمودار و چاپ دارد که پولش را ندارد. گوشه خوابگاه می‌نشیند و حساب‌کتاب می‌کند. یا روی پول‌گرفتن از والدین را ندارد یا پولی ندارند که به او بدهند. سعی می‌کند از خوراک و پوشاک و تفریحاتش بزند اما باز به پول نیاز دارد. فردا صبح در راهروهای دانشگاه، اعلامیه‌های مختلف کار دانشجویی توجهش را جلب می‌کند.

ساعتی‌هزارو۲۰۰تومان‌برای‌مقطع‌کارشناسی‌وساعتی‌هزارو۵۰۰تومان برای مقطع ارشد و دکترا. این مبلغ قرارداد معاونت دانشجویی دانشگاه‌ها با دانشجویان برای کار دانشجویی است. برای تمامی واحدهای پژوهشی، فرهنگی، خدمات دانشجویی و... نیاز به نیروی کار وجود دارد که دانشگاه‌ها تحت عنوان کار دانشجویی، از دانشجویان برای انجام این کارها استفاده می‌کنند. دانشجویان در این کارها مسوول واحد تکثیر می‌شوند، در کتابخانه مسوول تحویل کتاب می‌شوند و در کمیته پژوهشی وظایف نشریه را برعهده می‌گیرند. دانشجویان در تمامی واحدهای دانشگاه که نیاز به کمک دارند مشغول به‌کار می‌شوند. ندا، دانشجوی فیزیک دانشگاه تهران در این‌باره می‌گوید: «کمی بیگاری کشیدن است. زیرا حقوقش بسیار کم است و کارش به نسبت حقوق سنگین است. من در واحد کتابخانه کار می‌کردم و کار سنگینی نداشتم اما به مشغله‌اش نمی‌ارزید. به‌طور میانگین روزی دوساعت کار می‌کردم. هزینه رفت‌وآمد و شارژ تلفنم درمی‌آمد اما خب نه به آینده رشته‌ام ربط داشت، نه مهارتی بود که علاقه‌ای برای کسب آن داشته باشم. برای همین سمت کارهای خارج از دانشگاه رفتم.»

تدریس خصوصی و گروهی، بازاریابی، فروشندگی، پیشخدمتی، پیک و تاکسی، دستیاری، منشی‌گری و بسیاری کارهای دیگر، از مواردی است که در خارج از فضای دانشگاه به‌عنوان کار برای دانشجویان مطرح است. تدریس خصوصی و کار در مدارس از شغل‌های پرطرفدار دوران دانشجویی است. مهران که در دانشگاه آزاد تهران دندانپزشکی می‌خواند، می‌گوید: «خانواده‌ام وضع مالی متوسطی دارند. برای همین، وقتی سراسری قبول نشدم و فقط آزاد قبول شدم، تصمیم گرفتم که دوباره بخوانم اما یکی از اقوام سفارش کرد که حتما برو و برای پرداخت شهریه کار کن. شهریه دانشگاه همراه با هزینه‌های جانبی حدودا ترمی سه‌میلیون‌تومان است. ترم اول را پدرم با پس‌اندازش قسطی پرداخت کرد، اما خوشبختانه بعد از چند ماه مشغول به کار شدم. در گروهی که آزمون‌های آزمایشی برگزار می‌کند، به‌عنوان مشاور استخدام شدم. حقوقش ماهانه ۸۰هزارتومان بود اما با تدریس خصوصی آن را به ۴۰۰هزارتومان رساندم. هشت‌شاگرد خصوصی پیدا کردم و حقوقی به دست آوردم. در یک مدرسه هم چهارشنبه‌ها که کلاس ندارم زیست درس می‌دهم. می‌توانم اکثر شهریه را پرداخت کنم و شغلم هم خوب است.» مهران در مورد مشکلات شغلش می‌گوید: «پول به دست می‌آید اما باید از دانشگاهم بزنم. ناخودآگاه کمتر درس می‌خواندم. خدا را شکر الان که دانشجوی سال چهارم هستم، در مطب یک دندانپزشک که از دوستان استادم است به‌عنوان دستیار مشغول به‌کار شده‌ام و کار تدریس را تقریبا رها کرده‌ام. حقوقش خوب است اما از آن بهتر این است که به رشته‌ام مربوط است و به‌عنوان تجربه کاری برایم مفید خواهد بود.»

«کار باید با رشته فرد مرتبط باشد. به خاطر دارم در زمان دانشجویی‌مان (رشته علوم‌اجتماعی) ما را به مراکز بهزیستی می‌فرستادند و می‌توانستیم دردهای جامعه را ببینیم و بفهمیم و این برای یادگیری ما بسیار مفید بود.» دکتر سعید معیدفر، جامعه‌شناس، بحث کار دانشجویی را اینگونه آغاز می‌کند و ادامه می‌دهد: «معمولا باید کار دانشجویی را به‌عنوان کمک‌هزینه در نظر بگیریم و خیلی نمی‌توان روی تاثیرگذاری‌اش در آینده شغلی فرد حساب کرد. اگر کار دانشجو با دستگاه‌های مربوط به رشته‌اش باشد مفید خواهد بود اما در حال حاضر به‌دلیل مشکلات بسیاری که برای اشتغال وجود دارد، برای معدودی از رشته‌ها این امکان وجود دارد. در کشور ما برای کار نیاز به مدرک است و برای همین بسیاری از دانشجویان بی‌هدف وارد دانشگاه می‌شوند. به‌دلیل دولتی‌بودن دانشگاه‌ها در کشور، دانشجو در طول تحصیل تجربه کاری مناسب کسب نمی‌کند و فقط می‌تواند برای گذراندن امور کاری را انتخاب کند. کار دانشجویی به‌دلیل عدم ارتباط صنعت و دانشگاه مختل است و این نیروی عظیم کاری یا به کار گرفته نمی‌شود، یا در امور غیرمرتبط مشغول به‌کار می‌شود. متاسفانه از آغاز دانشگاه به‌عنوان گذرگاهی برای یافتن شغل تعریف شده که اشتباهی محض بوده است.» دکتر معیدفر در مورد کار نامرتبط و نحوه کار دانشجویی در خارج کشور، می‌گوید: «اگر یک دانشجوی عمران در رستوران کار کند عملا فرصت‌سوزی و اتلاف هزینه دولت و اتلاف وقت فرد است. اغلب نه‌تنها به دانش فرد اضافه نمی‌شود، بلکه نشاط او را از بین می‌برد و حتی در تحصیلات آکادمیک نیز نمی‌تواند موفق باشد. در کشورهای توسعه‌یافته به‌دلیل گسترش بخش‌خصوصی، تجربه اهمیت بیشتری نسبت به تحصیلات آکادمیک برای استخدام دارد. آنها دانشگاه را محلی برای تکمیل اطلاعات می‌دانند، زیرا اغلب اول به سراغ کار می‌روند و بعد سعی می‌کنند تحصیلات مربوطه را نیز کسب کنند.»

دومینیک، دانشجوی ۲۴ساله حقوق در دانشگاه هامبورگ است. او که در یک خانواده ثروتمند بزرگ شده، در مورد کار دانشجویی‌اش به «شرق» می‌گوید: «وکیل‌هایی که در شهر ما جا افتاده‌اند، در هر پرونده دستیاری دارند که بخشی از حق وکالت را به آنها می‌دهند. تمام دستیارها دانشجویان وکالت هستند. همیشه سعی می‌کنیم نمراتمان بالا باشد تا وقتی وکیلی برای استخدام دستیار به دانشگاه آمد، مورد توجهشان باشیم. بعضی وقت‌ها کارمان بسیار ساده است و چند مدرک را از مکان‌های مختلف می‌گیریم اما همین‌که با نحوه تکمیل پرونده آشنا می‌شویم تجربه خیلی خوبی است.» پگاه نیز دانشجوی حقوق در یکی از دانشگاه‌های تهران است. او در دو دبیرستان دخترانه برای سال‌سومی‌ها عربی تدریس می‌کند: «هر دانشجویی دوست دارد کار داشته باشد. من خودم دوست ندارم از مادرم پول بگیرم. سعی کردم در دفاتر حقوقی کاری پیدا کنم. وقتی مراجعه کردم و گفتم دانشجو هستم اصلا توجهی نکردند. در خیلی از رشته‌ها کار مرتبطی که حقوق مناسبی هم داشته باشد وجود ندارد. یک دانشجوی فیزیک یا شیمی، غیر از تدریس چکار می‌تواند بکند؟ یکی از دوستانم کشاورزی می‌خواند در دانشگاه تهران اما فضایی نیست که بتواند برود و کار عملی را تجربه کند. تازه اینجا تهران است و فرصت‌های شغلی بیشتر.» دانشجویان علوم پزشکی به نسبت دیگر رشته‌ها فرصت‌های شغلی بهتری دارند.

سهند، دانشجوی سال چهارم کارشناسی هوشبری، هم اکنون شاغل است. با وجودی که ۲۱سال سن دارد، کار مناسبی را پیدا کرده است: «در رشته‌هایی مثل پزشکی و پرستاری و اتاق عمل و هوشبری و فیزیوتراپی و دیگر رشته‌های علوم پزشکی، کار به‌راحتی در دوران دانشجویی پیدا می‌شود. من ترم یک می‌خواستم کار دانشجویی بگیرم که فقط مسوولیت‌های اداری برای کار موجود بود که علاقه‌ای نداشتم. ما ترم دو برای کارآموزی به بیمارستان می‌رویم. فضا برای کار وجود دارد و بعد از چند بار دیدن از کارهای ساده مثل دارو کشیدن و آنژیوکت‌زدن شروع می‌کنیم و در بیهوشی بیمار کمک می‌کنیم.» سهند در مورد کارش می‌گوید: «از ترم سه تقاضا دادم به یکی از بیمارستان‌ها و روزهای تعطیل به‌عنوان دستیار مسوول بیهوشی کار می‌کنم. امسال هم از طریق یکی از مربیان به بیمارستانی غیرآموزشی رفتم و سه‌روز در هفته را آنجا کار می‌کنم. حقوقش خیلی بالا نیست اما همین که کار هست خیلی خیالم راحت است. در کنار کار ارشد هم خواهم گرفت. به نظرم اگر در رشته‌های فنی و مهندسی و انسانی هم کارآموزی در مراکز مربوط وجود داشته باشد، خیلی راحت دانشجویان کار مناسب پیدا می‌کنند. ضمن اینکه در دوران دانشجویی که تقریبا نصف هفته تعطیل است، تجربه کاری به دست می‌آید. اینها بستگی به سیاست مسوولان آموزش‌عالی دارد.»

«استراتژی دانشگاه باید از تولید مدرک تغییر کند و با صنعت مرتبط شود. البته من خیلی امیدوار نیستم.» دکتر معیدفر، جامعه‌شناس و عضو هیات علمی دانشگاه تهران درمورد کار دانشجویی بحث را اینگونه پایان می‌دهد و اضافه می‌کند: «با جهت‌گیری‌ای که دولت در جامعه ما دارد و می‌خواهد همه‌چیز را در قبضه و کنترل خود داشته باشد، این امر تحقق‌پذیر نیست. سیاست دولت موجب شده است جامعه نتواند خودش به کمک خودش بیاید و مانند فردی معلول نیازمند دستگیری و کمک دولت برای رشد است. اگر وابستگی به دولت از بین برود، دانشجویان به بازار کار مربوطشان جذب می‌شوند تا هم تجربه کار پیدا کنند و هم نیروی کار بهتری تربیت شود. همیشه می‌گوییم دولت چکار کند تا فلان مشکل حل شود. باید اجازه داد دانشگاه مستقل شود و روی پای خودش بایستد تا از نیروی کار دانشجویی به‌طور صحیح استفاده شود.»

جدول ۱۸۷۳

افقی:

۱- تشکیلات بین‌المللی نظامی و تروریستی که توسط «اسامه بن‌لادن» در شهر پیشاور پاکستان تاسیس شد- از ماشین‌آلات ساختمانی که سه عمل کندن، برداشتن و پخش‌کردن خاک را با هم انجام می‌دهد ۲- آغوز- نغمه موسیقیایی- گلوله خمیر ۳- توبه کننده- حرکت نمایشی ماشین و موتوسیکلت- مته نجاری ۴- حالت قانونی پیدا کردن- نفس خسته- سیاهرگ ۵- ورزش یخ و چمن- کباده - عصب ۶- حرف تنفر-کمیابی- جد- پسوند شباهت ۷- نیم سال تحصیلی- پادشاه- غیردینی ۸- هوس زن آبستن- بافت شفاف و بی‌رنگ قسمت جلو چشم- سازگاری و مدارا ۹- ماه روزه‌داری- از اسامی پسرانه به معنی «بهترین فرزند ذکور»- از زبان‌های ایرانی ۱۰- حرف ندا- زورمند- سایبان درشکه- قدم یکپا ۱۱-هزار کیلو- سرود- روزها ۱۲- تلاشگر- گشاده- خوردنی ترش‌مزه محبوب ۱۳- بلوا- پارچه سه‌گوشی که بانوان بر شانه می‌اندازند- ترس ۱۴- وسیله‌ای برای رسم زاویه- سنگ اندازی- مزرعه کوچک کشاورزی ۱۵- ورزش‌های اکسیژن‌زا- دلسرد

عمودی:

۱- وسیله تولید جریان برق متناوب- قادر ۲- جامه- شهری در استان خراسان‌رضوی- سنگدل ۳- راستگوشه- گذشته- همسایگی ۴- گفتار- علامت مفعولی- پرده نقاشی ۵- عموی تازی- گدایی- مدال نفر دوم- کوزه بزرگ ۶- سطل آبکشی- زین و برگ اسب- اتحادیه جهانی مبارزه با دوپینگ ۷- ابزار لحیم کاری- ماشینی که با نیروی یک سیال متحرک می‌چرخد- کفر ۸- تاخیر- مادر بزرگ- شیر جنگل ۹- از ادات استفهام- بند حلقه‌مانندی که برای گذراندن کمربند یا تکمه از آن به جامه می‌دوزند- فرشته موکل بر دین در ایران باستان ۱۰- اعضای هیات‌منصفه- فریاد شادی- قاصد ۱۱- شهر توت- وسیله‌ای برای آویزان‌کردن و نمایش لباس در بوتیک- مبارزه تن‌به‌تن- ضمیر داخلی! ۱۲- پول کشور هفتاد و دو ملت- یک لحظه- آهنگر انقلابی ۱۳- واحد طول انگلیسی- خوی و رفتار- روزنامه معروفی چاپ اسپانیا ۱۴- گیاهی بومی چین دارای خوشه‌ای شیرین- لگدکوب- ذخیره انرژی الکتریکی در باتری ۱۵- آزادی- کتابی از «رابیندرانات تاگور» نویسنده هندی

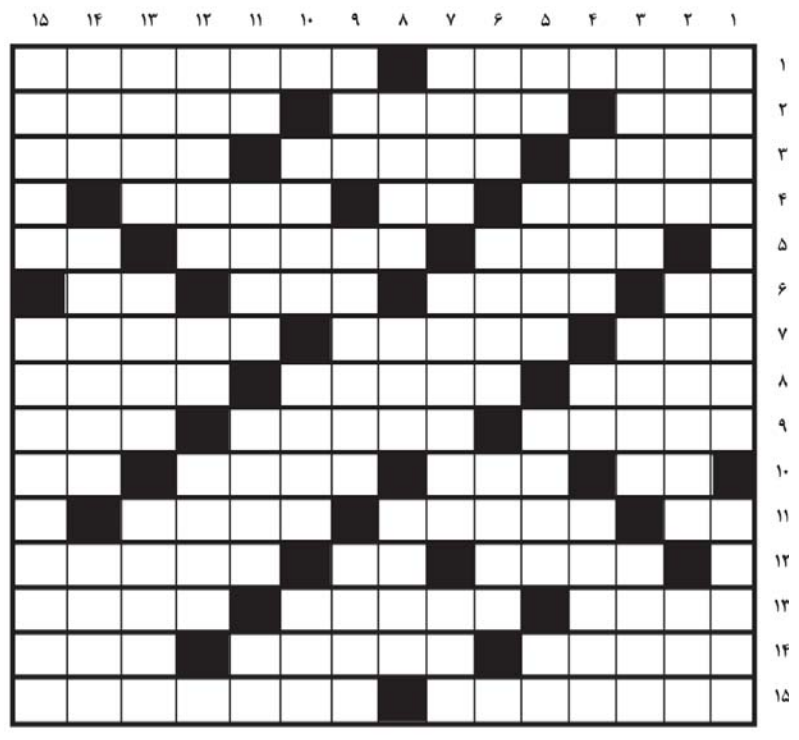

حل سودوکو سخت

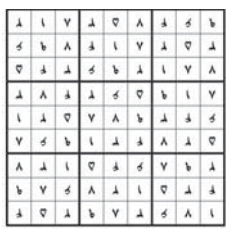

حل سودوکو ۸۷۵

۶	۳	۷	۱	۲	۹	۴	۸	۵
۲	۴	۱	۶	۸	۵	۷	۹	۳
۹	۵	۸	۷	۴	۳	۱	۲	۶
۱	۷	۹	۴	۵	۲	۳	۶	۸
۵	۸	۲	۳	۶	۱	۹	۷	۴
۴	۶	۳	۸	۹	۷	۵	۱	۲
۷	۱	۴	۲	۳	۸	۶	۵	۹
۸	۹	۶	۵	۱	۴	۲	۳	۷
۳	۲	۵	۹	۷	۶	۸	۴	۱

جدول ۱۸۷۲

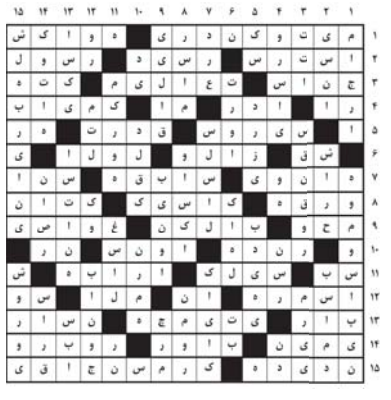

سودوکو سخت ۵۲۵

قانون‌های حل جدول سودوکو:

۱- در هر سطر و ستون باید اعداد یک تا ۹ نوشته شود. بدیهی است که هیچ عددی نباید تکرار شود.

۲- در هر مربع ۳×۳ اعداد یک تا ۹ باید نوشته شود و در نتیجه هیچ عددی نباید تکرار شود.

		۶		۸		۲		۴
	۳					۶		
		۸		۴				۷
	۲							۸
		۳	۹					۱
	۱	۹		۶	۲			
			۲					
						۷		
		۴	۷		۳			

سودوکو ۸۷۶

سودوکو

سودوکو Sudoku یک واژه ترکیبی ژاپنی به معنای عددهای بی‌تکرار است و امروزه به جدولی از اعداد گفته می‌شود که به عنوان یک سرگرمی رایج در نشریات کشورهای مختلف به چاپ می‌رسد.

۹	۲		۵			۱		
	۵				۴			
	۴	۳						
	۷		۱				۳	
۵			۲			۹		
	۱	۴		۸		۷		
۶							۵	۳
							۱	
		۵	۳	۱		۶		۲